

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετά εικόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυλ. — Παύλου Δινδίου: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταίς έπαρχίαις 8,50
έν τῷ έξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

— Είπέ μοι, σέ παρακαλώ, είπεν ό δ'Αμβαρές μετά μικράν σιγήν, δέν θά μοι κάμης συναγωνισμὸν ἐκεῖ κάτω.

— "Ω! ἐγώ, υπέλαθεν ό Μάξιμος, δέν είμαι ἐπικίνδυνος. "Ολος ό κόσμος γνωρίζει τὰς ιδέας μου, καί ή κυρία δέ Φοντεροζ καί όλοι: δέν θέλω νά νυμφευθῶ.

— Μή τό λέγεις αὐτό. . .

— 'Αγαπητέ μοι, ἔσο ἡσυχος, οὐδέποτε θά τό ἀποφασίσω.

Οἱ δύο φίλοι μετέβησαν νά γευματίσωσιν ὀμοῦ παρά τῷ Δουράνδ.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια :

— 'Εννοεῖς λοιπὸν νά νυμφευθῆς τὴν δεσποινίδα δέ Φοντεροζ καί νά διατηρήσης καί τὴν ἐρωμένην σου ; ἠρώτησεν ό δέ Πρέλ.

— Βεβαίως.

— Εἶναι κινδυνώδες. Καλλίτερον θά πράξεις νά μοι παραχωρήσης τὴν κρεολήν Τὴν ἀγαπῶ, τό γνωρίζεις, ἀλλ' ἡσύχως. Θά σέ ἀπαλλάξω. "Οχι; 'Εστω. Φύγε καί μὴ ἀνησύχει. Οὐδέποτε λέξις ἐρωτικὴ θά ἐξέλθῃ τῶν χειλέων μου, ἐκτός ἐάν παραιτηθῆς τοῦ πρὸς τὴν Ζουάνναν παύθους σου, ἢ ἐάν αὐτὴ διαρρήξῃ τὸν μεταξὺ σας δεσμόν, ἀνακτώσα τὴν ἐλευθερίαν της, τό ὅποσον δέν θά βραδύνη.

'Ο δ'Αμβαρές ἐμειδίασεν. Εἶχεν ἤδη σκεφθῆ. Τό τέκνον τῆς ἐρωμένης του

συνέδεεν αὐτὴν ἀδιάρρηκτως πρὸς αὐτόν. Εἰς τοῦτο οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν.

— "Ἐχεις τὸν καιρὸν νά περιμένῃς, εἶπε.

— Θά περιμείνω, υπέλαθεν ό δέ Πρέλ. "Ἐχω πολλὴν ὑπομονήν!

— 'Αλλὰ δέν εἶσαι αἰώνιος.

— Εὐτυχῶς. 'Αρκεῖ ἡμῖς αἰὼν ζωῆς. εἰσεύρεις δέ τὰς περὶ ζωῆς ιδέας μου. Καλὸν κατεύδειον!

"Ἐτεινε τὴν χεῖρά του τῷ δ'Αμβαρές, ἀλλ' ἤττον θερμῶς τοῦ συνήθους.

— "Αν δυσαρεστῆται τις με τοὺς φίλους του διὰ τὰς γυναῖκας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος, ἰδοὺ εἰς, τὸν ὅποιον δέν θά ἐπανιδῶ ποτέ.

I

Σαιν - Ζιλδὰς.

Τό Μορβάν εἶναι ἀναμφισπόητως τὸ ἀγριότερον διαμέρισμα τῆς Βρετανίας. 'Η περιοχή τοῦ Πορνιγουέν, ἔνθα εὐρίσκεται τὸ Σαιν - Ζιλδὰς, εἶναι ἡ ἀγριωτέρα τοῦ Μορβάν.

'Η περιοχή αὕτη ἀνήκει σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν πύργον τοῦ Φοντεροζ, ὅστις ὑφούται εἰς τὴν κορυφὴν λόφου, δεσπόζοντος τῆς κοιλάδος τοῦ Γουέρ, ἢ μάλλον τοῦ ἀτελευτήτου ἔλους, ὅπερ φθκει μέχρι τῆς θαλάσσης.

'Απὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, φονευθέντος τῷ 1870 ὑπὸ τῆς πληξάσης αὐτὸν μυστηριώδους σφαιρας, ἡ μαρκησία εἶχεν ἐγκαθερθῆ εἰς τὴν μονήρη ἐκείνην ἰδιοκτησίαν, ζωσα οὕτω ἀπομεμακρυσμένη τῆς τυρβῆς καί τοῦ θορύβου τῆς κοινωνίας. Τοιοῦτος ἄλλως τε ἦν ό χαρακτηριστὴρ αὐτῆς.

'Ο πύργος τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς εἶναι μέγα καί στερεὸν οἰκοδόμημα τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ὀμοιάζων συγχρόνως πρὸς μοναστήριον καί φρούριον.

'Εν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' ό βαρῶνος Οὐγος δέ Κερανδάλ, ό προ-

τελευταῖος τιτλοῦχος τοῦ ὀνόματος τοῦ πρεσβυτέρου κλάδου τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἧς ἡ ἀρχὴ δέν εἶναι τελειῶς γνωστὴ, ἀνεκαίνισεν ἐξ ὀλοκλήρου αὐτόν, οὕτω δ' ό ἀρχαῖος ἐκεῖνος πύργος οἰοεῖ ἐνεωτέρωσθη καί ἐκαλλωπίσθη.

'Ο μαρκησίας δέ Φοντεροζ ἠρέσκετο εἰς Σαιν - Ζιλδὰς, ἔνεκα τῆς ἐκτάσεως τῆς περιοχῆς καί τῆς ἀγριότητος τῶν μερῶν ἐκείνων.

'Εραστῆς ἐμπαθῆς τῆς θήρας, εὕρισκε μεγάλην τέρψιν εἰς τὴν ἔρημον περιοχὴν καί τὴν ἀχανῆ χέρσον, ἔνθα ἠδύνατο ἀπλήστως ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν ἡδονῶν, ἃς παρείχεν αὐτῷ ἡ θήρα.

Τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1380 ἀνὴρ παχύσαρκος καί βραχύσωμος, με λευκὴν κόμην, στρογγύλον καί εὐτραφῆ πρόσωπον, χεῖλη λεπτά, ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ παχείας ὀφρῦς, περιβεβλημένος ἀχαριχωρικὴν περιβολήν, ἐξήρχετο τοῦ προθαλάμου τοῦ πύργου, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸν πλατὺν βρετανικὸν αὐτοῦ πῖλον.

Γυνή, τεσσαρακοντοῦτις περίπου, ὠραίου παραστήματος, με κόμην μελανήν. με τινὰς τρίχας ἀργυροειδεῖς, ἠκολούθει αὐτὴν. 'Η φυσιογνωμία τῆς γυναικὸς ταύτης ἐπρόδιδε μεγαλαύχειαν καί ἐπίμονον θέλησιν.

"Ἐφερεν αὕτη μελανὴν ἐσθῆτα λίαν ἀρμόζουσαν αὐτῇ.

'Ἦν ἡ μαρκησία δέ Φοντεροζ.

Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς χηρείας της εἶχεν ἀποβάλει τὴν πένθιμον ἐνδυμασίαν.

— 'Ακούεις, Μαλό, εἶπε, δέν θέλω οὔτε εἰς πυροβολισμὸς νά πέσῃ ἀπὸ ζένον εἰς τὴν περιοχὴν.

'Ο γηραιὸς Βρετανός, ὅστις ἦτο ό Μαλό Βρικεθέκ, ό ἐπιμελητῆς, ἔξεσε τό οὖς, ὅπερ ἐδήλου ἀμηχανίαν.

— 'Η κυρία μαρκησία γνωρίζει καλῶς, ὅτι δέν ὑπάρχουσι λαθροθήραι ἐδῶ, ἐκτός. . .

'Ἐδίστασε :

— Τῶν Κερανδάλ, δέν ἔχει οὕτως ;

— Μάλιστα, κυρία μαρκησία. Αὐτοὶ εἶναι λύκοι, ἀγρία θηρία, ἀδιόρθωτοι ἀνθρώποι.

— Έχει καλῶς. Ἀκριβῶς δι' αὐτοὺς δίδω τὴν διαταγὴν. Ὀλίγον φροντίζω δι' ἕνα λαγῶν ἢ δι' ἕν ζεύγος περδικῶν, ἐννόησόν με καλῶς, Μαλό, δὲν θέλω ὅμως ἢ θυγάτηρ μου νὰ συναντᾷ εἰς τὰ δάση αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους· δέν το ὑποφέρω. Ἐχουσιν ἀθλίαν φήμην.

— Μόνον διὰ τὸ κυνήγιον, κυρία μαρκησία. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος εἶνε φοβεροί. Ὁ μικρότερος ὁ Ἴβ εἶνε ἀκακος ὡς ἀρνάκι καὶ καλλιεργεὶ τὴν γῆν. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἐπικίνδυνοι καὶ ἀδάμαστοι. Δέν πιστεύουν ὅτι ὁ νόμος ἔγινε δι' αὐτοὺς καὶ . . .

— Τὸ γνωρίζω. Πράττουσιν ὡς αἱ γαῖαι μου ν' ἀνῆκον εἰς αὐτούς, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι εἰς τῶν προγόνων τῶν ἦτο κύριος τῶν γαιῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλείως Δαγοβέρ. Ἐκτοτε ὅμως ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Ὡμίλησον εἰς αὐτοὺς ἐν ἀνάγκῃ, Μαλό, καὶ ὀδήγησέ τους. Δέν θέλω πλέον νὰ τους βλέπω ἐδῶ ἐτελείωσε.

Τὰς λέξεις ταύτας προέφερε μεθ' ὕφους μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης.

— Έχει καλῶς, κυρία μαρκησία, εἶπεν ὁ Βρικεβέκ χαιρετῶν τὴν κυρίαν του.

Καὶ ἀπῆλθε ξέων τὸ οὖς, ὡς εἰ ἔλεγεν ὅτι δύσκολος ἦν ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς.

Εἰς τὴν αὐλὴν φθὰς ἐκάλεσε :

— Βινίξ !

Εἰς ἵπποκόμος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ σταύλου κρατῶν μαστίγιον ἐν τῇ χειρὶ.

— Τὸν ἵππον μου, εἶπεν ὁ ἐπιμελητής.

Ἐνῶ δὲ ὁ Βινίξ ἠτοιμάζε τὸν ἵππον, ὁ Βρικεβέκ ἐψιθύριζε :

— Νὰ διορθώσῃ κανεὶς αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους Κεραναδά, εἶναι ὡς νὰ ζητήσῃ νὰ φιλιώσῃ τὸν διάβολον μετ' ὁ ἀγιασμένον νερόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ ἡ μαρκησία δὲ Φοντερόζ, ἀφοῦ περιεπάτησεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανεέλθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου, καλασμός ἵππου, πρέχοντος ἀπὸ ρυτῆρος, ἠκούσθη καὶ ἀμαζῶν φέρουσα πῖλον μετὰ μελανοῦ πετροῦ ἐπὶ τῆς ξανθῆς χρυσοειδοῦς αὐτῆς κόμης ἐφάνη κατὰ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ δειροστοιχίαν, μετ' ὀλίγον δ' ἔστη πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ πύργου.

— Νὰ ἡ τρελλὴ Καικιλία, ἐψιθύρισεν ἡ μαρκησία.

Ἡ ὄρφανὴ τοῦ 1870 εἶχεν ἤδη μεγαλώσει.

Ἦτο νεαρὰ κόρη ὑψηλοῦ μάλλον ἀναστήματος, ὀλίγον ἰσχνὴ ἔτι, ἀλλ' εὐσωμος. Τὸ μέλλον διεφαίνετο λαμπρὸν διὰ τὸ ἐν τῷ κάλυκι ἔτι ἀνθος.

Ἡ ἀφρονος αὐτῆς κόμη, ἐν ἀταξίᾳ κάπως ὡς ἐκ τῆς ἀνά τὰ δάση πορείας, ἦν ὠραίου ξανθοῦ χρώματος, ἡ δὲ λευκότης τοῦ δέρματος αὐτῆς ἐξαισία. Τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχε λεπτά, τὴν ρίνα κανονικὴν, τὰς δὲ ὀφρῦς διαγεγραμμένας οἰοεὶ διὰ χρωστήρος. Διὰ μέσου τῶν πορφυρῶν χειλέων τῆς διεφαίνοντο δύο σειραὶ μικρῶν παλλεύκων ὀδόντων.

Ἦτος ἀποφασιστικότητος διεφαίνετο ἐπὶ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ τολμηρᾶς αὐτῆς φυσιολογίας· τὸ βλέμμα τῆς ἦν ὑπερήφανον καὶ οἰοεὶ καταφρονητικόν.

Διὰ τίνα ;

Διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν ἀνδρας ;

Ἦτοι καλὴ καὶ ἐπεικὴς. Δέν ἀπεινεῖτο τις ματαίως εἰς αὐτὴν ἦν πάντοτε πρόθυμος νὰ πράττῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους.

Διὰ τὸν κίνδυνον ;

Ἄλλ' οὐδένα διέτρεχεν, ἐκτὸς ἂν ὁ ἵππος κατέρριπτεν αὐτὴν εἰς τινὰ χαράνδραν ἢ τῇ ἔθραυε τὴν κεφαλὴν κατὰ τινος δένδρου.

Διὰ τὴν ζωὴν ;

Ἄλλ' ὁ βίος ἐμειδία αὐτῇ. Ἡ Καικιλία ἦν πλουσία. Αὐτὴ ἀνῆκον τὸ Σαίν-Ζιλδὰς, τὸ ἐν Παρισίοις μέγαρον, οἰκίαι, ἐπαύλεις, δάση, ἀπασα ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς τῆς, πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ὑπάρχοντα τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν Κεραναδά.

Ὅπως δὲ ποτε ὑπῆρχε σκιά τις ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἐκείνης μορφῆς, μυστήριον τι ἐν τῇ πτυχῇ τῶν χειλέων, μυστικόν τι εἰς τὸ βάθος τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν.

Παρέδωκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς τῷ Βινίξ, ὅστις ἔσπευσεν εἰς συνάντησίν τῆς καὶ ὑπεγεύρουσα τὴν ἐσθῆτά τῆς διηυθύνθη πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἐμειδίασε τῇ Καικιλίᾳ καὶ εἶπεν αὐτῇ :

— Σὲ ἐπερίμενα. Ἐλειψες πολλὴν ὥραν. Κουράζεσαι.

Ἡ Καικιλία ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

Δέν ἔχω ἄλλο τι νὰ πράξω ἐδῶ ἄλλως τε δέν παραπονοῦμαι. Θαυμάσιος περίπατος ! Ἐπῆγα ἕως εἰς τὸ χωρίον. Εἶδα τὴν δεσποινίδα Ἀγνὴν Κεραναδά· ἀληθῶς εἶναι ὠραία.

— Τῇ ὠμίλησες ;

— Ὅχι, διότι μοὶ τὸ ἔχετε ἀπαγορεύσει. Εἰσῆλθε μόνον εἰς τοῦ γέροντος Πλουμερέλ. Ὁ δυστυχὴς ἀγωνιᾷ. Τῷ ἔδωκα κάτι. Ἐμειδίασεν ὁ ταλαίπωρος. Εἶδα ἐπίσης καὶ τὸν διδάσκαλον· θὰ ἔλθῃ ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον.

— Καὶ ὁ Ζοέλ, ὁ ὑπηρέτης σου ;

— Ὡ ! τὸν δειλόν. Τὸν ἔχασα καθ' ὁδόν. Ὁ ἵππος του δέν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ζέφυρον. Θὰ εἶναι μακράν. Ἄλλως τε δέν θέλω νὰ με συνοδεύωσι.

— Πάντοτε ἡ ἰδία, εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἔλα, ἐνδύσου, Καικιλία, ἔχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Σπουδαίως ;

— Σπουδαιότατα.

— Λοιπόν ! Αὐτὸ δέν θὰ με μεταβάλλῃ, εἶπε γελῶσα ἡ νεανίς. Ἐπὶ τέλους, μητέρμου, θὰ σὰς ἀκούσω. Ποῦ θὰ σὰς εὐρῶ ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Καλῶς.

Ἡ δεσποινὶς Καικιλία εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον πετῶσα ὡς πτηνὸν ἐπὶ τῆς γῆς

καὶ μετ' ὀλίγον ἐνδυθεῖσα ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος ἐσθῆτα, ἀρμόζουσαν αὐτῇ θαυμασίως, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς μητρὸς τῆς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐπὶ τέλους, εἶδον τὴν ἰσχὺν τῆς θανατηφόρου νόσου ἐπὶ τοῦ νέου καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου . . . ἐν ἐκείνῳ μὲν, ἡ ζωὴ ἐπαλαίε μετ' ἰσχύος ἀναλόγου πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς, αἱ δὲ ὕσταται στιγμαὶ τοῦ ἦσαν φρικωδῶς ἀλγειναί . . . ἐν τούτῳ δέ, οὐτινος ἡ πνοὴ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πτερόν καὶ νὰ θολώσῃ καθρέπτην, τιθέμενον παρὰ τὸ στόμα του, ὁ θάνατος ἐφάνη παλαίεσας ἤσπον λυσσώδως, ἡ μάλλον ὅτι κατῆλθεν ἐλαφρὰ — ἡ παγετώδης χεὶρ του ἐλαφρὰ ὅπως πίεση τὴν καρδίαν του . . .

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν σιδήρῳ θανατωθέντα, καὶ εἰς τὸν διὰ τοῦ πυροβόλου φονευθέντα, καὶ εἰς τὸν νέον καὶ εἰς τὸν πρεσβύτην, . . . εἰς πάντας ἐν ἐνὶ λόγῳ, παρετήρησα τὸ βαρὺ ἄσθμα τῆς ἀγωνίας, . . . τὰς περιστροφὰς τῶν ὀφθαλμῶν, ποθοῦντων τὸ φῶς . . . τὴν ταχεῖαν φρικίαν τῆς ἐπιδερμίδος, πρόδρομον τῆς παύσεως τοῦ κινήσθαι . . . τὸ παχὺ δάκρυ, ἀναβλύζον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφαλοῦ καὶ σταλάζον ἐπὶ τῆς πελιδνῆς παρεΐας . . . τὴν σύσπασιν τῶν μελῶν . . . τὴν κατὰ τὴν τελευταίαν πνοὴν συγκέντρωσιν τῆς ζωῆς ἐφ' ἑνὸς καὶ μόνου σημείου . . . τὴν δι' ἑνὸς στεναγμοῦ παύσιν τῶν τῆς καρδίας παλμῶν . . . καὶ τὴν αἰωνίαν ἀκίνησίαν καταλαμβάνουσαν τὰς ἴνας . . . ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο ὅλως ὕλη . . . τὸ πνεῦμα ἀπέπτη . . . ὦ ! εἶναι πικρὰ, πικροτάτη ἡ στιγμὴ καθ' ἣν καταστρέφεται ἡ ζωὴ ! . . .

Καὶ ὅμως πικροτέρα ἔτι ἐφάνη εἰς τὸν Ρογῆρον ἐκείνη, καθ' ἣν ἀκούσας βήματα ἀνθρώπου ἐρχομένου πρὸς τὴν στοὰν ἠναγκάσθη ν' ἀφίσῃ τὴν ἀγκάλην ἐκείνης, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος ἠγάπα . . . Αἰώνιε Θεέ ! τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο ψυχρότατον . . . τὰ μέλη ἀκίνητα . . . Δέν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἂν μὴ τις ὑπεστήριζεν αὐτὴν . . . καὶ τὸ στόμα ; . . . μόνον ἀσθενῆς πνοὴ ἐδήλου ὅτι ὑπῆρχεν ἔτι ἐν τῷ σώματι ἐκείνῳ ζωὴ . . . Τὰ βήματα καὶ αἱ φωναὶ ἐν τούτοις ἐπλησίαζον . . . Τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ὁ Ρογῆρος ; ν' ἀποθέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πόας ; ἢ νὰ ἐξκολουθήσῃ κρατῶν αὐτὴν σφιγκτὰ εἰς

τὰς ἀγκάλας του ; Τῆ ἀληθείᾳ, θὰ ἦτο μέγιστη ἀπόδειξις ἔρωτος, ἂν ἐγκατέλειπεν αὐτὴν οὕτως ἀναίσθητον εἰς τὴν διάθεσιν ἀνθρώπων ἀγνώστων ! . . . Ἄλλὰ νὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἦτο ἔγκλημα . . .

Βεβαίως, ὁ Ρογήρος καὶ τὴν ἀτιμίαν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τοὺς πόνους τῆς τιμωρίας θὰ ἀπεξεδέχετο, ἂν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν δεσποινίδων αὐτῆς ἢ τῆς μητρὸς τῆς . . . Αἰφνης ὁ νοῦς του, διδασχθεὶς μᾶλλον ἐκ τῆς μοχθηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἢ ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ἀνεμνήσθη ὅτι τὸ ὄρατον κρῖνον αὐξάνει φθνούμενον, καὶ εἶδε τὸ εἰδεχθὲς ἐρπετόν ποθοῦν νὰ μολύνῃ τὴν ἀσπιλον λευκότητά του . . . ἤκουσε τὰς κακολογίας τῶν υἱῶν τοῦ βοροβόρου . . . αἰσθημα γενναῖον τὸν ἐθέριε . . . κατέστειλε τὸ πάθος . . . ἀπέθετο ἡρέμα τὴν Ἰόλην ἐπὶ τῆς πόας, ἔκυψε πρὸς αὐτήν, συνῆψε τὰς χεῖρας, ἀνέβλεψε πρὸς τὸν οὐρανὸν . . . καὶ ἔφυγε χωρὶς κἂν νὰ στεναξῇ.

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀμφιβολία ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ ἀποχαιρετισμὸς αὐτῶν θὰ ἦτο ἀφρωνος, διότι τὸ πάθος τῶν δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἐκδηλοῦνται διὰ λόγων . . . Καὶ ὅμως, ἂν ἡ Ἰόλη δὲν ἦτο ἀναίσθητος, θὰ ἔβλεπεν ἐν βλέμμα, ὅπερ ματαιῶς εἶτα θὰ ποσεπάθει νὰ λησμονήσῃ βλέμμα ἀποκαλύπτον πῶθον πράγματος, ὅπερ ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ, καὶ τὸν ἀποφασιστικὸν ὄρκον τοῦ νὰ μείνῃ πάντοτε, οἰαδιήποτε καὶ ἂν ἐπῆρχοντο περιστάσεις, ὅσοις δὴποτε καὶ ἂν παρήρχετο χρόνος, ἐν τῇ αὐτῇ σταθερότητι, καὶ τὴν συνειδήσιν ὅτι ἐμελλε νὰ ζῆσῃ ἀνευ ἐλπίδος, καὶ ἀνευ ἐλπίδος ν' ἀποθάνῃ.

Ἵπῆρξε βεβαίως ὑπεράτη εὐσπλαγχνία ἢ ἀπ' αὐτῆς ἀπόκρυψις τοῦ βλέμματος ἐκείνου, ὅπερ θὰ ἐπέσπευδε τὴν ἀπώλειαν τοῦ λογικοῦ τῆς, εἰς ἣν, ἡ δυστυχία, ἦτο καταδικασμένη ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς γεννησέως τῆς.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρογήρος, ἐπανελθὼν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν στοᾶν σκοπιάν του, δὲν ἠδύνατο νὰ περιορίσῃ τὸν νοῦν του καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν εἰς αὐτὸν συμβάντων, διότι οὕτως μὴ ἀνεχόμενος χαλινόν, διέτρεχεν αὐτὰ αὐθις, ἀρεσκομένους εἰς τὰς ἀπ' αὐτῶν ἐντυπώσεις.

Ἐν τοιαύτῃ διατελῶν καταστάσει, ἤκουσε κρότον βημάτων, πρὸς αὐτὸν ἐρχομένων. Ἐτεινε τὸ οὖς, καὶ, ὅτε ἐπέστη ἡ κατάλληλος στιγμή, ἀνέκραξε :

— Τίς εἶ ;

— Ὁ Ἅγιος Γερμανὸς βοήθειά σου ! ἀπήντησεν ἀνθρώπος τις, ἔχων ὄψιν ἀνδρὸς ρωμαλέου καὶ φέρων πανοπλίαν ἐκ σιδήρου, ὡς συνειθίζον οἱ στρατιῶται τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου. Ὁρα καλή, Ρογήρε !

— Ἄ ! εἶσαι σύ, Ροβέρτε ; εἶπεν ὁ Ρογήρος, ἀναγνωρίσας τὴν φωνήν, ποῖος διάβολος σὲ φέρει ἐδῶ εἰς τοιαύτην ὄραν ;

— Σὺ ὁ ἴδιος.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγένειαν, Ροβέρτε. Φίλος, ὡς εἶσαι σύ, φθάνει εὐπρό-

σδεκτος εἰς πᾶσαν ὄραν, ἰδίως δὲ εἰς τὰς ὄρας τῆς φρουράς.

— Ρογήρε, ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ.

— Καὶ ἐγώ, καθὼς βλέπεις, καιρὸν καὶ ὑπομονὴν νὰ τὰ ἀκούσω . . . Λέγε.

Ταῦτα δ' εἶπεν ὁ Ρογήρος, δεικνύων ὅτι δὲν θὰ κατέβαλε μεγάλην προσοχὴν εἰς ἐκεῖνα, ἀπερ προσέθετο νὰ εἴπῃ αὐτῷ ὁ στρατιώτης . . . Καὶ ἐξηκολούθησε βαδίζων.

— Νέε εἶπε σοβαρῶς ὁ Ροβέρτος, καθήσας, δύναμαι μὲ ἓνα μόνον λόγον νὰ σὲ καταστήσω ἀκίνητον διὰ πολὺ περισσότερο καιρὸν, ἢ ὅσον θὰ ἤθελες . . . Ἄλλ' ὅμως πλησίασε . . . κάθησε ἐδῶ εἰς τὸ πλευρόν μου . . . καὶ πρὸ πάντων ἄς ὁμιλῶμεν χαμηλῇ τῇ φωνῇ διὰ νὰ μὴ μάς ἀκούσῃ κανεὶς.

Ὁ Ρογήρος, ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς διατί, ὑπήκουσε χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν . . . Ὁ δὲ στρατιώτης ἐξηκολούθησε :

— Ρογήρε ! ἐσκέφθης πάλιν ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τὸν παρελθόντα μῆνα σοῦ εἶπεν ὁ σαρακηνὸς ἀστρολόγος Βὲν-Χουσεῖν ;

— Ἄγια Ροζαλία ! Αὐτὰ εἶναι ματαιότητες. Τὰ ἐλησμόνησα.

— Ἄν τὰ νομιζῆς ματαιότητες, διατί τὰ ἤκουσες ; Ἡρώτησε τὰ ἀστρά, καὶ αὐτὰ σοῦ ἀπήντησαν τὴν ἀλήθειαν. Σὺ τὴν ἐλησμόνησες, ἀλλ' ὑπάρχει κάποιος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνθυμεῖται διὰ σέ.

— Μικρὸν κακόν ! . . . Νομιζῶ ὅτι μοῦ εἶπε περὶ τοῦ Τοξότου . . .

— Πράγματι ἐγεννήθης ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦτον, καὶ τὸ ὄροσκοπίόν σου λέγει ὅτι μέλλεις νὰ μοχθήσῃς πολὺ εἰς μακρὰ ταξείδα. Παρητήρησε προσέτι καὶ τὰς χεῖράς σου, — διότι τί λέγει ὁ σοφὸς Σολομών ; « Τὸ μακρὸς τῆς ζωῆς εἶναι εἰς τὴν δεξιάν του, τὰ πλοῦτη καὶ ἡ δόξα εἰς τὴν ἀριστεράν του. Ἡ τέχνη ἀνεκάλυψε τὴν γραμμὴν τοῦ μεγαλείου ἐρυθρᾶν καὶ βαθείαν· ἀλλ' ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς ἐφάνη αἰφνιδίως κομμένη καὶ ἔκαμε τὸν ἀστρολόγον νὰ σκεφθῇ ὅτι βίαιος θάνατος προώρως . . .

— Ροβέρτε, (εἶπεν ὁ Ρογήρος ἀνυπομόμως) ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ φοβίσῃς ; Πρὸς τί δοκιμάζεις τὴν ψυχὴν μου ; πρέπει νὰ εἰξεύρῃς ὅτι οὐδέποτε ὠχρίασα ἐνώπιον τοῦ κινδύνου.

— Νέε ! εἶναι ἀληθὲς αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις· ἀλλ' εἶσαι πολὺ ὀρμητικὸς, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, ἐξαναγκάσας αὐτὸν νὰ καθήσῃ πάλιν. Εἶτα ταπεινώσας τὴν φωνήν, τὸν ἠρώτησε :

— Γνωρίζεις τὸν πατέρα σου ;

— Ἐγώ ; . . . ὄχι . . .

— Εἰξεύρεις ποῖος σοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν ;

— Ἄγνοῶ ἂν καὶ πότε ἐκινδύνευσά.

— Ἐκινδύνευσες.

— Καὶ σὺ τὸ εἰξεύρεις ; Τότε, διατί δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ τί περὶ τούτου ;

— Διατί ἡ νύκτα ἔρχεται καὶ διώχνει τὸ φῶς ἀπὸ τὸ στερέωμα ;

— Σὺ, ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, μοῦ κάμνης νέαν ἐρώτησιν, Ροβέρτε.

— Διατί ἡ νύκτα ἔρχεται καὶ διώχνει τὸ φῶς ἀπὸ τὸ στερέωμα ;

— Διατί ; . . . διότι ὁ νόμος τῆς φύσεως τὴν ἐξαναγκάζει εἰς τοῦτο.

— Καὶ ἐμὲ ἐξαναγκάζει ἡ ἰσχὺς ἀνθρώπων ἰσχυρῶν, ὅσον καὶ ὁ Ἐωσφόρος.

— Ἄλλὰ τώρα, ἂν σοῦ ἐπιτρέπεται, εἰπέ μου ποῖος εἶναι ὁ πατήρ μου, τί κάμνει, ποῖα εἶναι ἡ θέσις του ; Ἐκουσίως, ἢ βιασθεὶς ὑπὸ ἄλλων, μὲ ἀφίσε νὰ μαραινῶμαι ἄχρι τοῦδε ἐν τῇ ἀφανείᾳ ;

Ὁ Ροβέρτος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Τότε ὁ Ρογήρος σχεδὸν ἰκετευτικῶς προσέθετο :

— Λάλει Ροβέρτε, λάλει . . . ἡ σιωπὴ σου εἶναι σκληρὰ.

— Μοῦ κάμνεις τόσας ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἀπαντήσω λέγων μόνον δύο τινά : Ὁ πατήρ σου ζῇ· ἀλλ' εἶναι ἐτοιμοθάνατος. Ἡ κατάσταση σου θὰ σοῦ γείνη γνωστὴ ταύτην τὴν νύκτα.

— Ποῦ ; εἰς ποῖον μέρος ; Ἰδοῦ, εἶμαι ἐτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω,

— Ἄς ὑπάγωμεν.

Ὁ Ρογήρος ἐγερεθεὶς ἠτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ· ἀλλ' αἰφνης ἐστάθη καὶ εἶπεν :

— Ὅχι . . . τώρα εἶναι ἀδύνατον . . . Δὲν δύναμαι . . . Μείνε ἐδῶ, Ροβέρτε, ἄχρις οὐ τελειώσῃ ἡ φρουρά μου . . . ὀλίγον ἀκόμη καὶ τελειῶναι . . . ἄλλως δὲν δύναμαι χωρὶς νὰ παραβιάσω τὸ πρὸς τὸν βασιλέα μου καθήκον καὶ νὰ δώσω ὑπονοίας προδοσίας.

— Ὑπονοίας ! . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὀφείλεις νὰ τὸν προδώσῃς . . . Πρὶν ἢ παρῆλθῃ ἡ νύξ αὐτῆ, πνέων ἐκδίκησιν, θὰ τεθῆς ἐπὶ κεφαλῆς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ προδώσουν αὐτόν, τὸν ὁποῖον τώρα φουρεῖς κατὰ τῶν προδοτῶν . . . οὐδὲν δὲ ἄλλο θὰ ἔχῃς πρὸ ὀφθαλμῶν καθ' ὄλον τὸν βίον σου, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν πράττῃς, ἢ τὸν θάνατον τοῦ Μαμφρέδου.

— Ἀχρεῖ ! ἀπομακρύνθητι, ἢ ἡ λόγχη μου θὰ κάμῃ γνωριμίαν μὲ τὸ αἷμά σου . . . Θέλεις νὰ μὲ ἀπατήσῃς καὶ νὰ μὲ προδώσῃς . . . οὐτιδανέ ! . . . καὶ ἐγὼ ἤμην ἐτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω . . . Ἀπομακρύνθητι.

— Ἐγὼ νὰ σὲ προδώσω ; Ἐγὼ νὰ σὲ ἀπατήσω ; ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως, εἶπεν ὁ στρατιώτης. Εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, σημαντικώτατον πρόσωπον, διὰ νὰ σὲ ἀπατήσῃ τις. Νέε ! μὴν ἔχῃς τοιαύτην οἴησιν, μὴν ἔχῃς τοιαύτην ἰδέαν περὶ σοῦ . . . Ἡ ἀσημότης, ἡ ἀθλιότης, τὸ μηδέν, ἐν ᾧ ζῆς, μᾶλλον ἢ ἡ εὐφροσύνη σου, σὲ σώζου ἀπὸ πάσης ἀπάτης . . . Τὸ κατ' ἐμέ, ἐξετέλεσα τὴν περὶ σοῦ ἐντολήν μου. Ἀρκοῦμαι δὲ μόνον νὰ σοῦ ὑπομνήσω ὅτι, ὅταν δυσπιστῇ κανεὶς πρὸς τινά, δὲν ἀρμόζει νὰ τὸ λέγῃ εἰς αὐτὸν οὕτω κατὰ πρόσωπον· ἄλλως τε, αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς τοῦ πατρός σου εἶναι ἠριθμημένα . . . καὶ ταύτην ἔτι τὴν στιγμήν, ἴσως εἶναι πλέον λίαν ἀρχὰ νὰ κινηθῇ τις . . . Καλὴν νύκτα !

— Στάσου . . . εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀγίου Τάφου, σὲ ἐξορκίζω, χάρισέ μου μίαν στιγμήν . . . Ἐγὼ δὲν ἔχω ὑποχρέωσιν νὰ τηρήσω τὴν τιμὴν τῶν προγόνων μου, διότι εἰς οὐδεμίαν ἀνήκω οἰκογένειαν. Δὲν ἔχω ἢ μόνον τὴν ἰδικὴν μου τιμὴν, ἢ ὅποια ὅμως μοῦ εἶναι προσφιλές, ὡσανεὶ μοῦ μετεδίδοτο ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γυ-

σκάρδου, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Κυνηγοῦ... Ἄλλ' ὁ πατήρ μου, ὡς λέγεις, ἀποθνήσκει καί, ἂν δὲν τὸν ἰδῶ τώρα, δὲν θὰ τὸν ἰδῶ πλέον, καὶ θὰ μείνω ἐν τῷ σκότει, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθην... Ἄλλ' ἡ τιμὴ μου! ἡ τιμὴ μου!... Ροβέρτε, ὦ! διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ἀπατήσης.

— Πτωχὴ ψυχὴ! καὶ εἰζεύρεις πράγματι τί εἶναι τιμὴ καὶ τί εἶναι ἀτιμία; Ρίψε ἐν μόνον βλέμμα εἰς τοὺς βαρόνους τῆς αὐλῆς τοῦ Μαμφρέδου... εἶναι μεγάλοι, διότι οἱ πατέρες των ἐπρόδωκαν Γουλιέλμον τὸν Νορμανδόν. Οἱ υἱοὶ των θὰ διατηρήσωσι τὸ μεγαλεῖόν των ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀνδεγαυοῦ, διότι θὰ προδώσωσι τὸν Μαμφρέδην τῆς Σοηβίας.

— Αὕτη εἶναι σκληρὰ ἀλήθεια.

— Θὰ μαθῆς ἀκόμη πολλὰς ἄλλας, Ρογήρε, κατὰ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Ἄλλὰ τώρα εἰθέ, ἂν θέλῃς. Ἄν σπεύσωμεν δύνασαι νὰ ἐπανέλθῃς, ἂν θέλῃς, καὶ ἂν νομίσης καλλίτερον νὰ ἦσαι ὁ δοῦλος ἐνός τυράννου, ἢ ὁ ἐκδικητὴς τοῦ πατρός σου.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ροβέρτος, ἐβᾶδιζε.

Ὁ Ρογήρος ἐδίσταζεν ἔτι... καὶ ὅτε μὲν ἔβλεπε τὴν λόγχην, ἣν ἔμελλε νὰ ἐγκαταλίπη, ὅτε δὲ τὸν ὀπλίτην, ὅστις ἀπεμακρύνετο.

— Ὑπάρχει εἰμαρμένη! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Κυβερνώμεθα ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης. Μάτην θὰ προσπαθήσῃς νὰ μείνης ἀριστερᾶ, θὰ εὐρεθῆς δεξιᾶ, ἂν τοῦτο ἦναι γραμμένον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀφοῦ δὲ ἡ ἀντίστασις οὐδὲν ὠφελῆ, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ριφθῆ τις μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τύχης, ἥτις κυβερνᾷ τὴν ζωὴν μας.

Ρίψας δὲ τὴν λόγχην καὶ ἀποφασίσας ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὴν δεινότεραν περίστασιν, ἠκολούθησε θαρραλέως τὸν ὀδηγόν του, τὸν ὁποῖον ἔφθασε κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς στοᾶς.

— Ροβέρτε, εἶπεν αὐτῷ, ἤκουσες ποτὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ;

— Βεβαίως.

— Ἐσκέφθης ποτὲ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀμοιβὴ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε τὸν Χριστὸν δι' ὀλίγα ἀργύρια;

— Βεβαίως ἡ ἀγχόνη ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, καὶ ἡ αἰώνια κόλασις ἐν τῇ μελλούσῃ... Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἀμφιβάλλεις ἀκόμη περὶ τῆς πίστεώς μου, Ρογήρε... Σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι οὐδὲν συμφέρον ἔχω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς... ὅτι ἡ ἐντολή μου ἐτελείωσε μετὰ τῆς πρὸς σέ προσβείας καὶ ὅτι εἶσαι κύριος νὰ μείνης, διότι δὲν ἔχω τὰ μέσα νὰ σὲ ἐξαναγκάσω, καὶ ἂν τὰ εἶχον δὲν θὰ τὰ μετεχειρίζομαι.

— ὦ! καί, παρουσίασε εἰς ἐξημμένην φαντασίαν τί δυνάμενον νὰ ἐξεγείρῃ ἰσχυρῶς τὸ κύριον τῆς ψυχῆς πάθος, καὶ ἔπειτα λέγε ὅτι ἀπομένει εἰς ἡμᾶς ἐλευθερία βουλήσεως νὰ μὴ τὸ ἀκολουθήσωμεν, καὶ ἰσχύς ν' ἀπορρίψωμεν πᾶσαν γοητείαν. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο μοῦ φαίνεται θηριώδης ἐμπαιγμὸς κατὰ τῆς φύσεώς μας.

— Λοιπὸν ἔχε μεγαλειότεραν πεποιθῆσιν εἰς ἐμέ, ἀκόλουθε. Μὴ εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει πλέον εἰλικρίνεια;

Καί, λέγοντες ταῦτα εἶχον ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς στοᾶς, ἀπὸ τῆς ὁποίας μετὰ τὸ τέλος τῶν λόγων τοῦ Ροβέρτου, ἐφάνη ἐξεληθούσα καὶ ἐξῆλθε πράγματι φωνή, εἰπούσα:

— Δὲν ὑπάρχει πλέον εἰλικρίνεια.

— Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ! ἐκραύγαζεν ὁ Ροβέρτος, ὀπισθοχωρήσας ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ παιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ... ἤκουσες, Ρογήρε;... Ἡ ἀγία Ροζαλία νὰ μάς φυλάξῃ!...

Καὶ ἐξηκολούθησε λέγων δι' ἀσθενεστέρως φωνῆς:

— Θαυμάζω πῶς ἑκατοντάκις ἔχουσι λεχθῆ πρὸς ἐμέ λόγοι ἐπιπλήξεως, καὶ ὅμως οὐδέποτε ἠσθάνθην τι... Ἐνῶ τώρα αἰσθάνομαι, καὶ ὕψωσε τὴν φωνήν, τώρα, ὅτε οὐδεὶς δύναται νὰ μοῦ εἰπῇ: εἶσαι προδότης.

Καὶ ἡ φωνὴ ἀπήντησεν:

— Εἶσαι προδότης...

— Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὑποφέρω... ἢ ἀνθρωπος εἶσαι, ἢ δαίμων, εἶσαι ψεύστης.

— Εἶσαι ψεύστης...

Ὁ ὀπλίτης κατεβίβασε τὴν προσωπίδα τῆς περικεφαλαίας του, ἐξίφουλκησε καί, περιτυλίξας διὰ τοῦ μανδύου τὸν ἀριστερόν του βραχίονα, ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐξήρχετο ἡ φωνή...

Ὁ Ρογήρος, ὅστις ἐλλόγως δὲν εἶχεν ἔτι ἀποβάλλῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν περὶ τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, παρετήρει αὐτὸν ἐπιμελῶς.

Εἶδε τὸν αἰφνίδιον τρόπον του, τέκνον φαύλης συνειδήσεως, καὶ ἐδίστασεν ἔτι μᾶλλον. Ἄλλ' ὅτε ἐνόησεν ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς, καταβαλὼν τὸν δεισιδαίμονα φόβον, ἔθετο εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ ξίφος καὶ τὸν ὤθει πρὸς ἀξίαν τῆς ὕβρεως ἐκδικησιν, ἀποβαλὼν πᾶσαν ὑπόνοιαν, ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὸν ἀνεπιφυλάκτως.

Ὅθεν, γινώσκων ἐκ τῆς συνθειᾶς πόθεν προήρχετο ἡ φωνὴ ἐκείνη, προχωρήσας εἶπε μειδιῶν πρὸς τὸν Ροβέρτον:

— Στάσου, ἀνδρείε μου... Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσῃς τι ἐναντίον τοῦ ὄντος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθεν ἡ φωνή.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδῶμεν, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, ἀπωθήσας ἀποτόμως τὸν νέον καὶ ἐπιμένων νὰ ὀρμήσῃ.

— Στάσου, στάσου! δὲν ἐνόησες ὅτι εἶναι ἡ ἡχώ; Δὲν ἐπανάλαβε τὸ τέλος τῶν λόγων σου; Μὴ ποῖον θέλεις νὰ πολεμήσῃς, ἀφοῦ ἡ φωνὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ σὲ τὸν ἴδιον;

— Ἄγιε Γεώργιε! πιστεύω ὅτι ἔχεις δίκαιον, Ρογήρε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, καὶ προσποιήθη ὅτι γελᾷ, ἀπομάσσων τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐκ τοῦ φόβου ἀναβλύσαντα ἰδρώτα. Ἄλλ' ὡς λέγει ἡ παροιμία: Ἡ φύσις δὲν καταβάλλεται. Ἄν ἐκδιώξῃς αὐτὴν διὰ τῆς θύρας, ἐπανάρχεται διὰ τοῦ παραθύρου.

Σιγῆς δ' ἐπελθούσης, ὡσανεὶ ἐφοβοῦντο μὴ δὲν ἤθελον φθᾶσῃ ἐγκαίρως, ἤρχισαν τρέχοντες ν' ἀνακτῶσι τὸν εἰς τοὺς λόγους ἀπολεσθέντα καιρόν.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρογήρος παρετήρησεν ὅτι ὁ ὀδηγὸς αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν συντομωτέραν ὁδόν, ἐφρόντιζε ν' ἀκολουθῆ τὴν μακροτέραν συχναίς δέ, ὡσεὶ φοβούμενος μὴ πλανηθῆ, ἴστατο καὶ παρετήρει καλῶς τὰ μέρη· εἶτα ἐποίει συρίζων σημεῖόν τι, ὅπερ ἐπαναλαμβανόμενον κατὰ διαστήματα διεδίδετο τόσον μακρὰν, ὥστε μόλις ἤκούετο.

Οὕτως ἐβᾶδισαν ἐπὶ μακρὸν, ὅτε ὁ Ροβέρτος σταθεὶς εἶπε πρὸς τὸν Ρογήρον:

— Ἀκόλουθε, ἐμπιστεύεσαι εἰς ἐμέ;

— Ροβέρτε μου, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἰπῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ἡ ἐρώτησίς σου γίνεται εἰς τοιοῦτον καιρὸν καὶ τόπον, ὥστε παρέχει μᾶλλον ὑπόνοιαν, ἢ ἀσφάλειαν. Ἐπειτα, ἔπρεπε νὰ ἐνοήσῃς καλῶς ὅτι, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἰσθητά μου, τώρα πρέπει νὰ εἰπῶ ὅτι ἐμπιστεύομαι.

— Πιστεύω ὅτι ἔχεις δίκαιον... Ἄν ἔχη οὕτω, μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ σοῦ δέσω τοὺς ὀφθαλμούς;

— Δέσε τους. Δὲν ἔχω λόγον νὰ φοβῶμαι τίποτε ἀπὸ σέ. Οὐδέποτε σοῦ ἔκαμα κακόν... καὶ κατ' ἐμέ, καίτοι ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων εἶναι μεγάλη, οὐδέποτε θὰ πιστεύσω ὅτι φθάνει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ βᾶφῃ τὰς χεῖρας εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου.

— Ἡ καρδιά σου εἶναι καλλιτέρα τῆς γλώσσης σου. Δὲν εἶσαι σύ, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀνέφερες τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰουδα; Πτωχὲ νέε! (ἐξηκολούθησε λέγων διὰ συγκεινημένης φωνῆς), ἀμποτε ὁ Θεὸς νὰ διατηρήσῃ εἰς σέ τὰ αἰσθητά ταῦτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ, διότι ὑπῆρξα ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τοῦ λόγου τοῦ μόλις ἐψιθυρίσθη καὶ ἐφάνη ὡσεὶ ἀπεσπᾶσθη τοῦ στόματός του ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης δυνάμεως, ἣν ἐνασκεῖ ἡ ἀγαθὴ ἐπὶ τῆς φυχῆς συνειδήσεως.

Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἡσχολεῖτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἦτο βεβαίως αἱματος, διότι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἡρεμον, ἡ φωνὴ σταθερά, καὶ τὰ μέλη του δὲν ἔτρεμον, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, ὅταν ἐτοιμαζῶνται νὰ διαπραξῶσιν ἔγκλημα.

Ἐν τούτοις, ὁ Ρογήρος, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδεμένους, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ροβέρτου, ὅστις μετὰ φιλοστόργου μερίμνης ὠδήγει αὐτὸν δι' ἄλλης διαφόρου ὁδοῦ ὀφιοειδοῦς.

Ἀφοῦ ἐβᾶδισαν περὶ τὰ πεντήκοντα βήματα, ἐσταθσαν.

Ὁ ὀδηγὸς ἐποίησε σημεῖον, κρούσας τὰς χεῖρας.

Τότε κατεβιβάσθη γέφυρα, τὴν ὁποίαν ὁ Ρογήρος ἤκουσε καταβιβαζομένην, ὅσῃν καὶ ἂν κατέβαλον προσπάθειαν νὰ ἐκτελέσωσι τοῦτο ἀθροῦτως.

Ὁ ὀδηγὸς προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

Διερχόμενος τὴν γέφυραν, ὁ νέος ἠσθάνθη, ὅτι αὕτη ἦτο λιθόστρωτος, ἐπίσης καὶ ἡ ὁδός, ἣν εἶχον προηγουμένως διανύσῃ, καὶ τοῦτο βεβαίως σκοπίμως,

ὅπως οἱ μετὰ δεδεμένων ὀφθαλμῶν διερχόμενοι μὴ ἐννοῶσι ποῦ μετέβαινον.

Ἄλλ' ὁ Ρογήρος, εἶτε διότι εἶχε λεπτότερα τὰ αἰσθητήρια ὄργανα, εἶτε διότι ἡ καταβίβασις ἐγένετο ἀμελῶς, ἐνόησε καλῶς τοῦτο, ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι οὐδὲν ἐνόησε καὶ ἐβάδισεν ἐμπρός.

Ἀφοῦ δὲ διὰ μυρίων προφυλάξεων διηλθον μέγαν ἀριθμὸν διαδρόμων καὶ αἰθουσῶν, ἤκουσε φωνήν, διάφορον τῆς τοῦ ὀδηγοῦ του, εἰποῦσαν αὐτῷ ἐπιβλητικῶς:

— Δύνασθε νὰ λύσητε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας.

Ἦπήκουσε καὶ ἀπαλλαγείας τοῦ ἐπιδέσμου παρετήρησε περὶ αὐτόν, ὅπως γνωρίσῃ τὸ μέρος. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν εἶχε τὸ διακριτικόν· ἦτο εὐρυτάτη αἰθουσα, θολωτή, φωτιζομένη ἐν μέρει ὑπὸ λαμπτήρος, χύνοντος ὄλον τὸ φῶς του ἐπ' αὐτοῦ καὶ καταλείποντος σχεδὸν ἐν τῷ σκότει δύο ἀνδρας, καθημένους παρὰ τράπεζαν, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασι.

Ὁ Ρογήρος ἐνόησεν ὅτι ὁ ὀδηγός του τὸν ἐγκατέλιπε, μόνον ἀχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἐκείνης συνοδεύσας αὐτόν. Ὅθεν συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἔμενον ἐκεῖ. Ἡ περιβολὴ αὐτῶν ἦτο ἀπλουστάτη. Οὐδὲν ἐδείκνυεν ὅτι ἀνήκον εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις ἢ ὅτι ἦσαν εὐκατάστατοι. Οὐδὲν δ' ἐβλεπέ τις ἐξ αὐτῶν, ἢ μόνον τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὄλον σχεδὸν κεκαλυμμένον διὰ μέλανος ὑφάσματος.

Ἐκεῖνος, ὅστις καθ' ὅσον ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ εἶχε μείζονα αὐθεντείαν, ἐγερθεὶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ρογήρον, ὡσεὶ θέλων νὰ ὀμιλήσῃ. Ἀλλὰ μάτην προσεπάθησε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Αἰφνίδιος τρόμος κατέλαβεν αὐτόν, ὡστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἀφ' ἧς εἶχεν ἐγερθῆ.

Τότε ὁ ἕτερος, ὡσεὶ θέλων νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ταραχὴν του, ἤρχισεν ἀμέσως λέγων:

— Αἱ πολλαὶ προφυλάξεις, ἃς ἐλάβομεν ἐπὶ τῷ ἐρχομῷ σας, ὦ Ρογήρε, πρέπει νὰ χρησιμεύσωσιν, ὅπως σας ἀποδειξῶσιν, οὐχὶ τόσῳ τὴν πρὸς ὑμᾶς δυσπιστίαν μας, ὅσῳ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχομεν. Μὴ ἐκπλαγῆτε λοιπὸν ἐπὶ τοῖς λόγοις μου. Μετ' οὐ πολὺ, θὰ ἐννοήσητε περὶ τίνος πρόκειται. Ἐν τούτοις, πείσθητε καλῶς ὅτι, ἂν τὸ γεγονός, ὅπερ θὰ σας ἀποκαλύψωμεν, ἐγένετο γνωστὸν εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἰσχύν τοῦ ξίφους, αἱ κεφαλαὶ ἡμῶν βεβαίως θὰ ἐπιπτον· ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδική σας δὲν θὰ ἐσώζετο. Δὲν σας λέγομεν δὲ τοῦτο, ὅπως σας ἐκφοβίσωμεν. Ἄν ἦσθε τοιοῦτος, ὡστε νὰ ἰσχύωσι παρ' ὑμῖν πάθη δειλιά, δὲν θὰ προσεκαλεῖσθε τώρα νὰ ἀκούσητε μυστικόν, τὸ ὅποσον οὐδεὶς μας βιάζει νὰ σας ἀποκαλύψωμεν. Πρὸ πολλοῦ σας παρατηροῦμεν. Γνωρίζομεν τὰ μάλλον ἀπόκρυφα μυστικὰ τῆς καρδίας σας... Οὐδὲν διαφεύγει ἡμῖν... Ἀλλὰ καὶ οὐδὲν παρετηρήσαμεν εἰς ὑμᾶς μὴ μεγάλου καὶ γενναίου. Εἶναι ἀλη-

θὲς ὅτι ἐπεθυμοῦμεν ν' ἀφίσωμεν ὑμᾶς εἰς τὸ σκότος, ἀχρις οὔ, παρελθόντος πλέον τοῦ κινδύνου. ἠθέλετε δυνηθῆ νὰ δρέψητε καρποὺς εὐχαριστοῦς. Καὶ τοῦτο, οὐχὶ διότι δὲν ἐξέτιμῶμεν ὑμᾶς προσηκόντως, ἀλλ' ἔνεκα τῆς πρὸς ὑμᾶς θερμῆς ἀγάπης μας. Ἀλλὰ, ὡς καθ' ἐκάστην παρατηροῦμεν συμβαῖνον, ἢ φρόνησις, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν, παρασκευάζει τὰ νήματα, καὶ ἡ τύχη ὑφαίνει. Δὲν ἠδύοκῃσαν δὲ οἱ οὐρανοὶ νὰ ἐπικυρώσωσι τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ προσεγγίζων... καί, ὄμμοι! βεβαιότατος θάνατος τοῦ κυρίου προσώπου, τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐν τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ, ἐματαιώσε πάντα ἡμῶν τὰ σχέδια καὶ μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ πράξωμεν ὅ,τι ἀπεφεύγομεν.

— Καὶ εἶναι πατήρ μου ὁ ἐτοιμοθάνατος οὗτος; ἠρώτησε τεταραγμένος ὁ Ρογήρος.

— Ἦουχάσατε... Ἡ ὑπόθεσις ὑμῶν ἀπαιτεῖ καρδίαν αἰσθανομένην, χεῖρα ἐνεργοῦσαν, πρόσωπον προσποιούμενον. Εἰπέτε μοι, γινώσκετε τὰς περιπετείας τοῦ οἴκου τῆς Σοηβίας;

— Ὁ οἶκος τῆς Σοηβίας!... Ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας ταύτης μὲ νύχαις ὅσον οὐδεμία ἄλλη... καὶ ὁμως, καίτοι δὲν εἶμαι λίαν προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, δὲν ὑπάρχει οἶκος ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ ὁποίου ν' ἀγνοῶ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἱστορίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

(Συνέχεια)

Β'

Τὴν ἐπομένην ὁ Ριχάρδος, μετὰ περισσοτέρας ἢ ἄλλοτε προσοχῆς, ἀνέγνωσε τὰς πρῶινὰς ἐφημερίδας ἐλπίζων νὰ ἰκανοποιηθῇ τὴν περιέργειάν του, ὅσον ἀφεώρα τὸ ἐπεισόδιον τῆς χθεσινῆς παραστάσεως· καὶ πραγματι, ὅτε βραυνθεὶς πλέον νὰ ἀναγινώσκῃ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀφήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἐφημερίδα, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του ἢ ἐξῆς εἰδήσις, διὰ κυρτῶν γραμμάτων τετυπωμένη, εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα:

«Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν, ὅτι ὅλος ἀδίκως κατηγορήθη ὡς σφετεριστῆς ὁ συγγραφεὺς τοῦ χθὲς παρασταθέντος νέου δράματος "Ἐλσα, καθ' ὃ, λαβὼν ὡς ὑπόθεσιν τὸ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς λήθης κεκαλυμμένον πολυθρύλητον κακούργημα τοῦ κόμητος Μλοντσίνι».

— "Α! ναί, ἀνέγραξεν ὁ Ριχάρδος ἀναπνέων ἐλευθέρως, ὡς εἰ τῷ ἀφηρέθη βᾶρος, ὅπερ τὸν ἐπίεζε, ἐνθυμοῦμαι τώρα! ἦτο ἡ δολοφονία τῆς κομήσεως Μλοντσίνια, καὶ ἐξηκολούθησεν:

«Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ παραπέμπομεν τὸν ἀμφιβάλοντα εἰσέτι εἰς τὸν ΙΑ' τόμον

τῆς Συλλογῆς τῶν περιέργων Κακούργηματων· ἐκεῖ εἰμεθα βέβαιοι, θὰ χάσῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν.»

Ὁ Ριχάρδος, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν, ἀπέθεσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Τόσῃ ἀγαλλίασιν τῷ ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις αὕτη, ὡστε εὐκόλως θὰ ἔγραφεν εὐχαριστίας εἰς τὸν συντάξαντα τὸ ἀρθρίδιον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸν ἐγνώριζεν.

Μετὰ συγκινήσεως ἀνεπόλει τὰ συμβεβηκότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν πολύκροτον ἐκείνην δίκην καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῆς οἰκογενείας του· διότι ἡ μήτηρ του, ἔλκυσα τὸ γένος ἐκ τῆς Πολωνικῆς ἀριστοκρατίας, ἦτο, ἂν καὶ πολὺ μακρόθεν, οὐχ ἦττον συγγενῆς τῆς δολοφονηθείσης κομήσεως Μλοντσίνια. Καὶ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη θὰ ἐξηκολούθει νὰ ἀναπολῆ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἂν βλέμμα του ριφθὲν ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου δὲν τῷ ἐνεθύμιζεν, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ πολλὰς ἐπισκέψεις. Ἀμέσως λοιπὸν ἐνεδύθη πολιτικὰ καὶ σημειώσας τὸν τόμον τῶν Περιέργων Κακούργηματων, ὅπως μὴ τὸν λησμονήσῃ, κατέβη τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀυτοκρατορικῆς αὐλῆς, ὅπου συνήθως διέμενον, ὡς αἰεὶ εὐρίσκετο ἐν Βερολίῳ.

Κατ' ἀρχὰς διηυθύνθη εἰς τὴν ὁδὸν Γουλιέλμου, ἔνθα ἀφῆκεν εἰς πολλὰς οἰκίας τὸ ἐπισκεπτήριόν του, εἶτα δι' ἄλλων ὁδῶν ἐφθασεν εἰς τὰς Φιλύρας· τὴν ὥραν ἐκείνην γίνεται ὁ περίπατος· διὰ τοῦτο πλῆθος πολὺ, εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀνήκον τάξιν, περιεπάτει ὑπὸ τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην δειροστοιχίαν.

Ὁ Ριχάρδος δὲν ἔπαυε νὰ χαιρετᾷ, ὑπὸ πολλῶν δὲ καὶ ἐσταματᾷτο, ὅπως οὗτοι τῷ εὐχρηθῶσι τὸ καλῶς ἤλθης· οὐχ ἦττον μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλευθερωθῇ τῆς σαγηνευτικῆς ἐκείνης ὀπτασίας, ἧτις ἀπὸ χθὲς τὸν ἐβασάνιζε· διηνεκῶς τὴν ἐβλεπεν ἐνώπιόν του καὶ πολλὰκις ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἀνεγνώριζεν εἰς κυρίας, αἵτινες πολὺ ὀλίγην εἶχον μὲ ἐκείνην ὁμοιότητα.

Ἐνῷ ἐβάδιζε, παρετήρει συγχρόνως καὶ τὰ διάφορα ἐκθέματα τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἐκείνης καταστημάτων, κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἔστη ἀφηρημένος πρὸ τίνος βιβλιοπωλείου· αἰφνὴς ὁμως ἐσυλλογίσθη τι καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν αὐτοῦ εἰσῆλθε.

— Μήπως ἔχετε, παρακαλῶ, τὸν ΙΑ' τόμον τῆς Συλλογῆς τῶν Περιέργων Κακούργηματων; ἠρώτησε τὸν πρῶτον τυχόντα ὑπάλληλον.

— Νομίζω, κύριε, ὅτι ὑπάρχει, τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, λάβετε μόνον τὴν καλοσύνην νὰ περιμείνετε ὀλίγον, διότι τὸ βιβλίον δὲν εἶνε πρόχειρον.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πρίγκηψ ἠσχολεῖτο βλέπων τὰ διάφορα εἰκονογραφημένα βιβλία, ἅτινα ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης, εἶχε δὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν.

Αίφνης ἀκούει ὀπισθεν τοῦ τὴν θύραν ἀνοιγομένην καὶ πρὶν ἢ στραφῆ, φωνὴ γυναικεῖα ἐρωτᾷ τὸν ἕτερον ὑπάλληλον:

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κύριε, δύνασθε νὰ μοὶ δώσετε τὸν ἐνδέκατον τόμον τῶν Περιέργων Κακουρηγημάτων;

Ὁ πρίγκηψ τότε ἐστράφη.

— Ἀμέσως, κυρία μου, τῇ ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος· σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ καθήσετε ὀλίγον πηγαίνω νὰ σὰς τὸν φέρω.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου συνῆψε μετὰ τοῦ ἑτέρου ὑπαλλήλου συνδιάλεξιν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Αἱ κινήσεις τοῦ πρίγκηπος ὅταν ἐστρέφτο, καθὼς καὶ ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ συγχρόνως, αἵτινες ἐζωγραφήθησαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἦσαν τόσον ζωηραὶ, ὥστε ἀδύνατον νὰ διέφυγον τὴν προσοχὴν τῆς κυρίας.

Οὐδεμίαν τῇ ἔμενον ἀμφιβολία· ἐκείνη ἦτο, ἦν τόσον ἀνυπομόνως ἀνεζήτησι.

Τὸ βλέμμα τῆς ἀγνώστου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντίκρουσε τὸ ἰδικόν του, ἐφαίνετο ἐπίσης ἐκπεπληγμένον, ἀλλὰ εὐνοϊκόν· ἐκ τούτου δ' ἐνθαρρυνθεὶς ὁ πρίγκηψ ἀσυνειδήτως σχεδὸν ἀπεκαλύφθη καὶ τὴν ἐκαιρέτισεν ὑποκλινέστατα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν συνήθη του ψυχραιμίαν καὶ ἐτοιμότητα, ἦν ἐκέκμητο ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ εἰς παρομοίας περιστάσεις.

— Εὐγενεστάτη κυρία, τῇ λέγει πλησιάζων ὀλίγον, δικαίως θὰ ἐκπλήττεσθε διὰ τὴν τόλμην μου καὶ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον λαμβάνω νὰ ἀποτείνωμαι πρὸς ὑμᾶς, χωρὶς διόλου νὰ σὰς γνωρίζω, ἀλλὰ τὸ διάβημά μου τοῦτο ἀμέσως θὰ δικαιολογήσω, ἐὰν μοὶ ἐπιτρέψητε μίαν ἐρώτησιν.

Ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ τὸν παρατηρῇ εὐνοϊκῶς διὰ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐσιώπα, ὡς εἴ ἤθελε νὰ τὸν παροτρύνῃ ἵνα ἐξακολουθήσῃ.

— Πιστεύετε, κυρία, εἰς τὰς προαισθήσεις; . . . ὦ! ἐννοῶ πόσον παραδόξος σὰς φαίνεται ἡ ἐρώτησίς μου αὕτη καὶ διὰ τοῦτο σπεύδω νὰ σὰς τὴν ἐξηγήσω. Σὰς εἶδον χθὲς εἰς τὸ Θεάτρον, ἐνῶ δὲ ἴσα ἴσα τὴν στιγμὴν ταύτην σὰς ἐσκεπτόμην καὶ ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ σὰς ἐπανίδω, ἰδοὺ εἰσέρχεσθε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον, ὁμολογῶ δὲ ὅτι οὐδὲ ἡλιζα νὰ σὰς συναντήσω, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς χθὲς πικρῶς σχεδὸν σὰς ἀνεζήτησα! Καὶ δὲν εἶνε μόνον τοῦτο, κυρία, φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν σὰς ἤκουσα νὰ ζητήτε τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς βιβλίον, τὸ ὁποῖον πρὸ δύο μῶλις λεπτῶν ἐζήτησα παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ὑπαλλήλων. Βεβαιώθητε ὅτι δὲν σὰς διηγούμαι μῦθον, ἐδῶ εἶνε ὁ ὑπάλληλος καὶ θὰ πεισθῆτε ἀμέσως· ἀπ' ἑτέρου δὲν ἦσθε χθὲς εἰς τὸ θέατρον;

— Ναί, ναί! τῇ ἀπήντησεν ἡ ἀγνωστος, ἥτις εἶχεν ἤδη ἐξοικειωθῆ πρὸς τὸ ζωηρὸν ὄμμα τοῦ Ριχάρδου.

— Μεθ' ἑτέρας τινὸς κυρίας ξανθῆς; δὲν ἐκάθησθε εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τῆς πλατείας; δὲν ἐφύγατε τοῦ Θεά-

τροῦ μετὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως;

— Ἀκριβῶς· οὕτω συνέβη, τῇ ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ νέα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ὅτι ἐπληροφόρηθητε τὰ τῆς δίκης ἀπὸ τὰς πρῶινὰς ἐφημερίδας! Ἐ! λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, δὲν συμφωνεῖτε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι κάπως περίεργον;

— ὦ ναί, πολὺ περίεργον!

— Κάτι περισσότερο, προσέθηκεν ὁ πρίγκηψ, καὶ τώρα, κυρία, βεβαίως ἐξηγεῖται τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔλαβον δι' ὑμᾶς, καθὼς καὶ ἡ ἐκπληξίς μου, ἐπὶ τῇ ὅλῳ ἀνεπίστῳ ταύτῃ συναντήσεσας.

— Ἄν ὅλ' αὐτὰ εἶνε καθὼς λέγετε. . .

— ὦ! σὰς ὁμνῶ ὅτι εἶνε ἀληθῆ. . .

— Τότε λοιπὸν χαίρω πολὺ, ὅτι με συνητήσατε ὀργήγορα, ἄλλως, τίς οἶδε πῶς θὰ με ἐπλαττεν ἡ φαντασία σας· ἴσως ὡς μυστηριώδη τινὰ ρωμαντικότητα καὶ βεβαίως, ἐὰν ποτε με ἐγνωρίζατε, φανταζομαι πόσον πικρὰ θὰ σὰς ἐφαίνετο ἡ μετάβασις κατόπιν εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔφθασεν ὁ πρῶτος ὑπάλληλος, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Ριχάρδον τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὗτος, πληρώσας, ἔλαβεν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφάνη καὶ ὁ ἕτερος ὑπάλληλος, μετὰ λύπης του δὲ ἔλεγεν εἰς τὴν κυρίαν, ὅτι ἕτερον δὲν ὑπῆρχεν.

— Δύναμαι ὅμως, τῇ εἶπε, νὰ τὸ παραγγείλω εἰς Λειψίαν καὶ νὰ τὸ ἔχετε μεθαύριον.

— Μεθαύριον; ἀνέκραξεν, ὦ! τότε εἶνε πολὺ ἀργά· ἐπιθύμουν νὰ τὸ ἔχω τώρα, ἀμέσως· καὶ ἐὰν τηλεγραφῆσετε εἰς Λειψίαν:

— Ἐ! τότε θὰ τὸ ἔχετε αὔριον.

— Λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τηλεγραφῆσετε.

Καὶ χαιρετίσασα ἐξῆλθεν.

Ὁ πρίγκηψ ὅμως τὴν ἠκολούθησε, καὶ πλησιάζσας αὐτήν, τῇ λέγει μειδιῶν:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, κυρία μου, νὰ σὰς δανείσω τὸ βιβλίον καὶ οὕτω, νομίζω, παύει ἡ ἀνυπομονησία σας· σὰς βεβαίω, ὅτι πολὺ εὐτυχῆς θὰ θεωρηθῶ, ἂν παραδεχθῆτε τὴν πρότασίν μου ταύτην.

— ὦ, σὰς εὐχριστῶ πολὺ, κύριε· εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικός, ἀλλὰ διατί νὰ σὰς στερῆσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀναγνώσετε σήμερον τὸ βιβλίον. . . δύναμαι νὰ περιμῶ ἕως αὔριον.

— Ἀλλὰ τότε λοιπὸν ἐννοεῖτε νὰ μὴ μοὺ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον; Δὲν ἐννοήσατε τὸ στρατήγημά μου; Δανείζων εἰς ὑμᾶς τὸ βιβλίον, ἐλπίζω ὅτι ὅταν ἔλθω νὰ τὸ ζητήσω πάλιν, θὰ γνωρισθῶ με τοὺς οἰκείους σας καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ μάθω με ποῖαν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ. . . μήπως τοῦτο εἶναι πολὺ ἄστογον;

— Ὅλως διόλου, τῇ ἀπήντησεν ἀφελῶς ἐκείνη.

Ἐν τοσοῦτῳ οὕτω συνομιλοῦντες ἔφθα-

σαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, ὅπου ἐστάθμευε κομπὴ ἄμαξα.

— Τότε λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ πρίγκηψ, πότε θὰ δυνηθῶ νὰ προσφέρω τὰ σέβη μου εἰς τοὺς οἰκείους σας;

— Ὅπόταν θελήσετε.

— Ἐννοῶ πότε θὰ ἔχετε τελειώσῃ τὸ βιβλίον;

— Θὰ ἀρχίσω σήμερον ἀμέσως τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ὡστε αὔριον περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Ἀναμφιβόλως κατοικῶ παρὰ τινι συγγενεῖ μου, κυρία Τσέττιτς, ταγματάρχου, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἄχουρν· ἴσως ἴσως δὲν γνωρίζετε διόλου ποῦ κεῖται αὐτὸ τὸ μέρος· εἶνε ὀπισθεν τῆς πλατείας Λύτσοβ.

Ὁ πρίγκηψ τότε τὴν ἐβοήθησε νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐγχειρίζων αὐτῇ τὸ βιβλίον:

— Μοὺ ἐπιτρέπετε βεβαίως νὰ συστηθῶ. Πρίγκηψ Ριχάρδος τῆς Λαεμβούργης.

Τόσον ὅμως συγκεκινημένος προέφερε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ριχάρδος, ὥστε μόλις τὰς ἤκουσεν ἡ νέα, ὡς ἐκ τούτου αὕτη, προφανῶς ἐστενοχωρημένη, ἐπιθύρῃσεν:

— Ἐλένη Γιούγκ.

Καὶ ἡ ἄμαξα ἀπεμακρύνθη δραμαίως.

Γ'

— Ἐλένη Γιούγκ! ἐπανέλαβεν ὁ πρίγκηψ, ὅστις ἔστη ἐπὶ μικρὸν παρατηρῶν τὴν ἄμαξαν ἀπομακρυνομένην. Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν τὸ ἡλιζα· διότι, ἐπὶ τέλους, τί θὰ πῆ Ἐλένη Γιούγκ! Χμ! οὕτως ἡμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται καθείς· με ἄλλους λόγους, τὸ ὄνομα δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς χαριεστάτης αὐτῆς γυναικός. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο εἶνε θελκτικωτάτη, ἐνδύεται μετὰ μεγίστης φιλοκαλίας καὶ φαίνεται νὰ ἦνε πολὺ εὐγενής, ὅπερ καὶ τὸ οὐσιωδέστερον, ἀλλὰ τί λέγω! τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, διότι ἐπὶ τέλους διατί νὰ μὴ ὀνομάζεται καὶ Ἐλένη Γιούγκ;

Οὕτω σκεπτόμενος ὁ Ριχάρδος ἐξηκολούθει μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς τὸν περιπάτον τοῦ ὑπὸ τὰς Φιλύρας, πάντοτε ὅμως ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἀνέπλαττε τὴν εἰκόνα τῆς νέας ἐκείνης, ὃ δὲ ἦχος τῆς λεπτῆς τῆς φωνῆς ἔμενον ἔναυλος εἰς τὰ ὠτά του· διηνεκῶς διηρώτα ἐαυτόν, ποία ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε αὕτη ἡ Ἐλένη· μήπως ἦτο ψευδώνυμον; Προφανῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, διότι ἐκέκτητο τοὺς τρόπους, τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀμέριμον ἐκείνην ἐλευθεριότητα, ἥτις, ὡς ἀόρατος πέπλος, περιβάλλει πᾶσαν ἀριστοκρατίδα. Ἄλλως τε, τὸ πρῶτόν της βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος διὰ τῶν μελανῶν καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς, μετείχε τόσης ἀθωότητος καὶ εἰλικρινείας, ὥστε ἀμέσως ἠνάγκασε τὸν Ριχάρδον νὰ ἐρυθριάσῃ διὰ τὰς ὑπονοίας του, αἵτινες κατ' ἀρχὰς τὸν εἶχον καταλάβει.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν συνήντησε φίλος τοῦ τις ταγματάρχης ἀνήκων εἰς τὴν σωματοφυλακὴν τοῦ αὐτοκράτορος.

— Ἐ! πρίγκηψ, τῷ λέγει, κἀτι χαρούμενος σήμερα! τί συμβαίνει;

— ὦ! τίποτε σπουδαῖον, ἀγαπητὲ Μάλτσιν, κἀτι ἐσχεδιάζα. . . ἀλλὰ σὺ τί κάμνεις;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, πρίγκηψ, ἔχω μερικὰς ἡμέρας, ποῦ ἔχασα τὴν ἡσυχίαν μου.

— Ἔτσι; καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἀγαπῶ ἄνευ ἐλπίδος.

— Ὅχι δά! καὶ δύναται νὰ μάθη κανεὶς ποία εἶνε;

— ὦ, ἂν τὸ ἤξευρα καὶ ἐγὼ ἔσο βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐκρυπτον εἶνε, φίλε μου, ἄλλο «Μαῦρο Δόμινο τῆς Βενετίας» τὴν εἶδον εἰς τὸ Θέατρον.

Ὁ πρίγκηψ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπιστᾷ περισσότερο τὴν προσοχὴν του.

— Ἐ, λοιπὸν τότε εἶνε ἀληθὴς περιπέτεια.

— Ὅχι δά, ἀλλ' ὅπως δῆποτε τὸ κορίτσι εἶνε ἀρκετὰ νόστιμον.

— Ξανθὴ ἢ καστανή.

— Κανένα ἀπὸ τὰ δύο, δὲν εἶνε μὲν ξανθὴ, ἀλλὰ νομίζεις ὅτι τὸ κεφάλι της βγάζει φλόγας.

Τοῦτο ἤρκεσεν, ἵνα καθησυχᾷ τὰς ὑπονοίας τοῦ πρίγκηπος.

— Ἐξακολούθησον λοιπὸν, φίλε μου, τῷ εἶπε.

— Ναί. . . δηλαδή τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ ὅτι, συστελλόμενος, διότι δὲν ἦτο καλοσυνδεμένη, τὴν ἠκολούθησα, μόλις ἐξῆλθε τοῦ Θεάτρου, ἐνῶ δὲ ἐσκεπτόμην νὰ τὴν πλησιάσω, αἴφνης ἀνέρχεται εἰς ἕν λεωφορεῖον, εἰς τρόπον ὥστε μὲ ἠνάγκασε, ἐπειδὴ ἔφερον στολήν, νὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ παρατηρῶ τὸ ἀπομακρυνόμενον λεωφορεῖον. Φαντάσου, Ριχάρδε, οὔτε κἀν εἰς τὸν ἱπποσιδηρόδρομον δὲν εἶχεν ἀναβῆ. Εἰς τῶν φίλων ἐπέμενε εἰς τι γινώσκοντες τὴν εἶδεν ἐργαζομένην εἰς τι γνωστὸν ἀνθοκομεῖον. Ἀμέσως λοιπὸν ἤρχισα νὰ φρουρῶ τὴν θύραν, καὶ φαντάζεσαι ὅτι ἡ ὑπόθεσις μου ἐστοίχισε μίαν περιουσίαν, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἠναγκαζόμην νὰ ἀγοραζῶ ἀνθοδέσμας, μ' ὅλα ταῦτα οὐδὲ ἔχνος τῆς ἀγνώστου μου ἠδυνήθην νὰ ἀνακαλύψω.

— Ἄν θέλῃς, Μάλτσιν, τίθεμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου καὶ ἐλπίζω ὅτι κἀτι θὰ κατορθώσωμεν, ἀλλὰ εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, σὺ δὲ γνωρίζεις ὅλον τὸν κόσμον, μήπως ἤξεύρεις μίαν κἀποιαν κυρίαν Τσέττιτς, σύζυγον ταγματάρχου, κατοικοῦσαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἄχορν;

— Ἄκου λέγει, πῶς ὄχι. Ἐρνέστος Τσέττιτς, ὑπολοχαγὸς εἰς τὸ δεύτερον σύνταγμα τῶν Δραγόνων, εἶνε ὁ ἀγαπητός της ἀνεψιὸς καὶ ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς μου εἰς τὸ σκάκι, εἰς τὸ μπεζικ δὲ ἐκεῖ τὴν παθαίνει, ἔχει ἀπελπισθῆ ὁ δυστυχής.

— Τὸν εὐρίσκω λοιπὸν εἰς τὴν Λέσχην;

— Ἐχομε συνέντευξιν εἰς τὰς 12, ἀλλὰ θὰ μείνωμεν τοῦλάχιστον ἕως τὰς 10 π.μ.

— Ἐγὼ λοιπὸν θὰ ἔλθω εἰς τὰς 12 καὶ ἡμῖς.

— Σὲ περιμένομεν λοιπὸν, καὶ τώρα σὲ ἀφίνω, διότι κἀποιον πηγαίνω νὰ ἀνταμῶσω.

— Χαίρετε!

Καὶ ὁ πρίγκηψ, ἀποχαιρετίσας τὸν φίλον τοῦ Οὐλερίχου βαρῶνον φὸν Μάλτσιν, μετέβη περιχαρὴς εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐνεδύθη τὴν στολήν του διὰ τὸ δεῖπνον.

Δ'

Κατὰ τὴν ὀριθεύσαν ὥραν ὁ πρίγκηψ εὐρέθη εἰς τὴν Λέσχην, ὅπου πράγματι συνήντησε τὸν ὑπολοχαγὸν Τσέττιτς, εὐρισκόμενον εἰς σφοδρὰν διαμάχην μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Οὐλερίχου.

Πρὸς στιγμήν ὁ πρίγκηψ ἔστη θαυμάζων τοὺς δύο παίκτας, ὁ μὲν Μάλτσιν ἔξω φρενῶν ἐφώναζε καὶ ἐχειρονόμει ἤτο δὲ προφανῶς ὁ χάνων, ἐνῶ ὁ Τσέττιτς, ἀτάραχος, ἐμέτρα τοὺς ἀριθμοὺς καὶ εἰρωνικῶς τοὺς ἐσημεῖον ἐπὶ τῆς μαύρης πινακίδος.

— Χά! Οὐλερίχε, ἐφώναζε γελῶν τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Τσέττιτς, ἔνδεκα καὶ ἑπτὰ μὰς κάμνουν δεκαοκτώ, χά! ἄλλο παιγνίδι 27 πόντων.

— Κύριε Τσέττιτς, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς συγχαρῶ, τὸν διέκοψεν λέγων ὁ Ριχάρδος.

— ὦ, ὑψηλότατε, χαίρετε, πῶς εἴσθε;

— Ἀρκετὰ καλὰ, καὶ σεῖς; πολὺν καιρὸν ἔχω νὰ σὰς ἴδω, ἂν δὲν ἀπατώμαι θὰ εἶνε ἤδη τρία ἔτη καὶ περισσότερο, ἐν τῷ μεταξύ ἐγίνατε λοχαγός.

Ὁ Ἐρνέστος φὸν Τσέττιτς, νέος ὑψηλὸς καὶ μαλλον ἰσχνός, μὲ λεπτόν καὶ μακρὸν ξανθὸν μύστακα, ἠγέρθη ὅπως χαιρετίσῃ τὸν Ριχάρδον, ὑποκλινόμενος δὲ στρατιωτικῶς,

— Ἀναμφιβόλως, ὑψηλότατε, τῷ ἀπήντησε, πράγματι πολὺς καιρὸς παρήλθε, σεῖς, ὡς ἐμάνθανα, εἴσθε πάντοτε εἰς ταξείδια, ἀλλὰ καὶ τώρα, ὡς πάντοτε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Πρὸς τὸ παρόν, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ παιγνίδιόν σας, μετὰ ταῦτα δέ, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε μερικὰς πληροφορίας.

— Ὅχι δά, τίθεμαι ἀμέσως εἰς τὴν διαθέσιν σας, ὁ φίλος μου ἐδῶ θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀντ' ἐμοῦ τὸ παιγνίδιον.

— ὦ! εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ τότε μόνον θὰ συγκατατεθῶ εἰς τοῦτο, ἐὰν ὁ φίλος μας Μάλτσιν μὲ βεβαιώσῃ, ὅτι δὲν τοῦ προξενεῖ τοῦτο ἐνόχλησιν.

— Ἀπ' ἐναντίας, ὑψηλότατε, θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων νὰ τὸν ἀπομακρύνετε καὶ εἰ δυνατόν νὰ μὴ τὸν ἀφήσετε ποτὲ πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὁ Ριχάρδος καὶ ὁ Τσέττιτς εἰσῆλθον μετὰ τοῦτο εἰς παρακείμενον δωμάτιον τῆς Λέσχης καὶ καθήσαντες ἐπὶ χθαμαλῶν ἀνακλίντρων ἤρχισαν νὰ συνδιαλέγωνται.

— Δὲν μοὶ λέγετε, φίλε Ἐρνέστε, εἴσθε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, συγγενὴς τῆς κυ-

ρίας Τσέττιτς ταγματάρχου, ἥτις κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Ἄχορν;

— Πῶς ὄχι, εἶνε ἡ ἀγαπητὴ μου θεία!

— Ἄ! ἐξαιρετὰ! σὰς παρακαλῶ ὅ, τι μέλλω νὰ εἶπω νὰ μείνῃ μεταξύ μας.

Ὁ Τσέττιτς κατένευσε εἰς σημεῖον συνεννοήσεως.

— Τότε λοιπὸν εἴσθε συγγενὴς καὶ μετὴν δεσποινίδα Ἐλένην Γιούγκ;

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Ἐρνέστος, Ἐλένη Γιούγκ; Αὐτὸ τὸ ὄνομα, σὰς βεβαίω, μοῦ εἶνε ὅλως ἀγνωστον.

— Ἔτσι; ἀνταπήντησεν ὁ πρίγκηψ κἀπως τεταραγμένος, τότε δὲν εἶνε ζήτημα, ὅτι κακῶς μὲ ἐπληροφόρησαν. Ἐχω — πρὸς στιγμήν ἐσιώπησε — δηλαδή μοὶ ἀνέθεσαν παραγγελίαν τινά, τὴν ὁποίαν ὀφείλω νὰ ἐκπληρώσω πρὸς τὴν εἰρημένην δεσποινίδα, ἐξετάσας λοιπὸν, ἔμαθον ὅτι αὕτη κατοικεῖ παρὰ τινι συγγενεῖ της, κυρίαν Τσέττιτς ταγματάρχου, ἀλλὰ καθὼς βλέπω μὲ ἠπάτησαν ἀναμφιβόλως.

— Προφανῶς! ἀλλὰ σταθῆτε. . . θὰ ἦτο νόστιμον. . . μήπως ὀνομάζεται οὕτως ἡ νέα κυρία, ἡ ὁποία ἐσχάτως ἐνοικίασε τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας τῆς θείας μου; Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν μου ἡ ἀγαπητὴ μου θεία μοὶ ἀνέφερε, ὅτι μεσίτης τις τῇ ἀνήγγειλε, ὅτι νέα κυρία, πολὺ πλουσία, ἐρχομένη ἐξ Ἀμερικῆς μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της καὶ βαρυνόμενη τὰ ξενοδοχεῖα, ἐπεθύμει νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ἄνω πάτωμα. Ἐ! καὶ τώρα ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μοὶ εἶπατε δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον ἡ νέα αὕτη κυρία νὰ ὀνομάζεται Ἐλένη Γιούγκ! Ἐὰν ὁμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρνέστος, ἐπιθυμεῖτε ὑψηλότατε νὰ σὰς διευκολύνω τὴν εἴσοδον παρὰ τῆς θείας μου.

Ὁ πρίγκηψ ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμήν, εἶτα:

— Ἐὰν δὲν σὰς εἶνε δύσκολον, τότε θὰ σὰς παρεκάλουν.

— Διόλου δύσκολον, γίνεται μάλιστα ἀμέσως.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐπλησίασεν εἰς τι γραφεῖον ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του καὶ τὸ ἔδωσε τῷ Ριχάρδῳ.

— ὦ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ τώρα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐμποδίσω πλέον ἀπὸ τὸ παιγνίδιον.

Καὶ σπρίγγαντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἀπεχωρίσθησαν.

Ε'

Ἡ ἐπομένη ἦτο καὶ αὕτη λαμπρὸς προ-ἀγγελος τοῦ ἔαρος ὁ πρίγκηψ, ὅστις προηγουμένως εἶχε καλῶς ἐξετάσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς πόλεως τὴν θέσιν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἄχορν, ἔβαινε ἤδη πρὸς τὸν σκοπὸν του, μὲ πεποίθησιν ἐμπείρου στρατηγού.

Οὐχ ἦττον, καθ' ὁδὸν κατεῖχετο ὑπὸ παραδόξων αἰσθημάτων, ἅτινα ἐπαισθητῶς ἐμείουν τὴν χαρὰν, ἣν δικαίως ἠσθάνετο διὰ τὴν τόσῳ ποθητὴν ταύτην συνάντησιν.

Διατί ἡ Ἐλένη νὰ τῷ ὑποκριθῇ; διατί νὰ προφασισθῇ συγγένειαν μὲ τὴν κυρίαν

ταγματάρχου, ἐν ᾧ οὐδεμία τοιαύτη ὑπῆρχε ;

Τὸ ψῦδος τοῦτο ἐπέφερε σπουδαίαν ἀποθάρρυνσιν εἰς τὴν φύσει εἰλικρινῆ καὶ φιλαλήθη καρδίαν τοῦ Ριχάρδου ὡς ἐκ τούτου, καὶ τώρα ἀκόμη, οὐχὶ μικρὸν κατέβαλλεν ἀγῶνα, ὅπως ἀποσκορακίσῃ τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν εὐρίσκειτο ἐνώπιον ἐξηγητημένης τοχιδιώκτιδος.

Τὸ μέγαρον τῆς κυρίας ταγματάρχου ἔκειτο εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέρος τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς μονήρους ὁδοῦ τοῦ Ἀχορνῶπισθεν αὐτοῦ ἐξετείνετο ἄδενδρος καιδιάς· τὸ πλεῖστον κειχωρισμένη διὰ τοίχων εἰς μάνδρας.

Ὁ πρίγκηψ, ὅστις διὰ τῆς ὑπηρετρίας ἀπέστειλε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐγένετο μετὰ μεγίστης εὐγενείας δεκτός· ἀφοῦ ἐπαρουσίασε καὶ τὰς ὀλίγας γραμμάς τοῦ Ἐρνέστου προεφασίσθη, ἐκ δευτέρου ψευδόμενος, ὅτι ἐπειδὴ εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ παρὰ τῆ δεσποινίδι Ἑλένη παραγγελίαν τινα, πολὺ ἐπεθύμει, εἰ δυνατόν, νὰ μάθῃ τὰ κατ' αὐτήν.

Ἡ κυρία Τσέτβιτς ὅμως μετὰ σχολαστικῆς σχεδὸν προφυλάξεως.

— Ὑψηλότατε, τῷ ἀπήντησε, βεβαιώθητε ὅτι μεγάλως χαίρω διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνετε ἐπισκεπτόμενός με· μετὰ πολλῆς μου λύπης ὅμως βλέπω, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν αἰτησίαν σας· καὶ τοῦτο, διότι οὐδὲν σχεδὸν γνωρίζω, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν λόγῳ νέαν πρὸ μηνός σχεδὸν ἦλθε ἐδῶ μεσίτης οἰκιῶν καὶ μοὶ ἐπρότεινε νὰ ἐνοικιάσω τὸ ἄνω πάτωμα τῆς οἰκίας μου εἰς νέαν καὶ πολὺ πλουσίαν Ἀμερικανίδα, συνοδευομένην ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου της καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμελλε νὰ φθάσῃ· ἐννοεῖτε ὅτι οὐδὲν εἰδίστασα νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν, τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐβεβαιώθην περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς μελλούσης ἐνοικιαστρίας μου. Χυ ! διότι, ὡς καλῶς ἐννοεῖτε, κύριε πρίγκηψ, τὴν σήμερον πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ ἀφνης πρὸ ἡμερῶν, μία φίλη μου, χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἐνοήσῃ, ἐφιλοξένει διαβόητον μηδενίστριαν.

Πράγματι λοιπόν, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασεν ἡ Ἑλένη μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της· μόλις ἐγκατεστάθη καὶ ἀμέσως μετ' ἐπεσκέφθη μοὶ ἀφῆσε τὴν καλλίστην ἐντύπωσιν, ἔκτοτε διάγωμεν φιλικώτατα τὸ μόνον, τὸ ὅποσον συνέβη, εἶνε ὅτι ἐνοικίασε ἐν κλειδοκώμβελον καὶ ἐμίσησε περίφημον μάγειρον, διότι, καθῶς φαίνεται, ἀποστρέφεται τὰ ξενοδοχεῖται ὁ βίος της εἶνε ἀρκετὰ μονήρης, δὲν δέχεται σχεδὸν κανένα, ἐξέρχεται τακτικὰ εἰς περίπατον καὶ πολλάκις πηγαινεὶ εἰς τὸ Θεάτρον. Καθῶς μοὶ λέγει, ἔχει σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ πολλὰς ἀκόμη πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικὴν· ἀλλὰ τί νὰ σὰς εἴπω, πρίγκηψ, ἡ περίεργος αὕτη ξένη μοῦ ἔχει διεγείρει πολλὰς ὑπονοίας, διότι, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶνε καὶ ἀδύνατον νὰ εἶνε μυστικός ἀπόστολος, τίς οἶδε τίνας σπουδαίας ὑποθέσεως ἢ ἐταιρίας· ἐν συνόλῳ ὅμως εἶνε πολὺ συμπαθῆς καὶ διόλου δὲν

δυσχερεστοῦμαι ἐκ τῆς συναναστροφῆς της.

Ὁ πρίγκηψ, ὅστις, ἀνυπόμονος πλέον διὰ τὴν φλυαρίαν τῆς κυρίας ταγματάρχου, ἤκουε προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψῃ τι ἐκ τῶν πληροφοριῶν της, ἔστη πρὸς στιγμὴν, εἶτα :

— Μοὶ ἀκοῦσιν αὐτὰ, σεβαστὴ κυρία· τῇ ἀπήντησε, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν εὐρίσκω λόγους, νὰ σὰς ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, διὰ τὴν εὐγενῆ ὑμῶν προθυμίαν· ἐστὲ ὅμως βεβαία, ὅτι τὰς ἀνακοινώσεις σας ταύτας θεωρῶ ἐμπιστευτικάς.

Ἀφοῦ δὲ ἀντήλλαξαν τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, ὁ Ριχάρδος ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν, ἐνῶ ἡ κυρία ταγματάρχου εὐρίσκειτο εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, διότι ὑποψία ἤρchiσεν ἦδη νὰ τῇ γεννᾶται ὅτι ἤθην τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ Ριχάρδου ὑπέκρυπτε, τίς οἶδε, τίνα διπλωματικὸν σκοπὸν, καθὸ καλῶς γνωρίζουσα ὅτι ὁ πρίγκηψ ἔχαιρε παρὰ τῆ αὐτῆς μεγίστης εὐνοίας καὶ ἐμπιστοσύνης· οὐχ ἦστον ἐνδομύχως δὲν δυσχερετεῖτο, διότι ἦδη ἐνόμιζεν ὅτι τῇ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ προσφέρῃ καὶ αὕτη ποιᾶν τινα ἐκδούλευσιν εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἐπομένως, ἐναεβρυνόμενη διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὁποίας ἔτυχεν, ἀπεφάσισε νὰ τηρήσῃ ἄκραν μυστικότητα.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Ριχάρδος εἶχεν ἀέλθει τὴν κλίμακα, ἥτις ἤγεν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα τῆς οἰκίας καὶ ἀφ' οὗ προηγουμένως διηυθέτησε τὴν κόμην του, τὸν λαιμοδέτην του καὶ ἐν γένει δι' ἐνὸς βλέμματος ἐβεβαιώθη περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ του ἐπίσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἠλεκτρικὸν κομβίον.

Ἡ θύρα εὐθὺς ἤνοιξεν, εὐχαρις δὲ νέα προουσιασθεῖσα ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ πρίγκηπος· μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ ὑποκλινομένη :

— Ἡ δεσποινὶς κυρία μου, τῷ λέγει, σὰς παρακαλεῖ νὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθετε

Ἡ Ἑλένη ἐδέχθη τὸν πρίγκηπα κρατούσα εἰσέτι τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ ὑπομειδίωσα.

— Σὰς βεβαιῶ, ὑψηλότατε, ἤρchiσε μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, ὅτι δὲν ἤμην προετοιμασμένη διὰ τόσον ἐπίσημον ἐπίσκεψιν... Χθὲς παρήκουσα ὅπως διόλου τὸ ὄνομά σας.

Ἐφερε ποδὴρην ἐκ βαθυχρόου ἀτλαζίου ἐσθῆτα, ἥτις τὴν καθίστα εἰς ἄκραν ἐλευστικὴν· τὸ δὲ ἀφελῶς περὶ τοὺς συμμετρικοὺς αὐτῆς ὤμους ἐρριμένον σάλιον ἐκ τριχάπτων, περιέκλειε θαυμασίως κατεσκευασμένον ἀλαβάστρινον τράχηλον. Μόλις ἦδη ὁ Ριχάρδος ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐντέλειαν τῆς καλλονῆς της· τὴν ἀγαλακτώδη αὐτῆς κεφαλὴν καὶ τὰ ἀνεπίληπτα χαρακτηριστικὰ της· οἱ κάτωθεν τῶν τοξοειδῶν αὐτῆς βλεφαρῶν λάμποντες μέλανες καὶ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπέπνεον μελαγχολίαν· ἐν γένει δὲ ἡ ὅλη φυσιογνωμία της, ἡ μέλαινα ἐκείνη πυκνὴ κόμην, οἱ λάμποντες ὕγροι ὀφθαλμοὶ της καὶ ἡ ἀνεπαίσθητος ὠχρότης της ἐπειθέ τινα νὰ τὴν ἐκλάβῃ μᾶλλον ὡς Ἰταλίδα

ἢ Ἰσπανίδα παρὰ ὡς Ἀμερικανίδα. Εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινε μεγάλως τὸ εὐστροφον τοῦ ἀναστήματός της, οἱ μικροὶ καὶ εὐκαμπτοὶ πόδες της καὶ οἱ θαυμασίως ἐπιμήκεις αὐτῆς δάκτυλοι.

Ὁ πρίγκηψ προσκληθεὶς ἐκάθησεν ἀπέναντι της καὶ ἤρchiσε τὴν συνομιλίαν.

[Ἔπεται συνέχεια]

*X.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπελίου», τόμοι 2 ἐξ 900 περίπου σελίδων..... Δρ. 8 (9)
- «Ἀπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ»... Δρ. 2,50 (3)
- Βηλαρᾶ..... Δρ. 2 (2,20)
- «Ἡ Ἀύρα Ἀνδρέου Κάλβου» καὶ ἀνεκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου..... Δρ. 1,20 1,40
- «Βίος τοῦ Μωάμεθ», μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτόνος Ἴρβιγγος..... Δρ. 2 (2,20)
- «Παρισίαν Ἀπόκριφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετὰφρασίς Ἰσιδώρου Ι. Σκυλίστη (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
- «Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
- «Παλαιὰ Ἀμαρτία», λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]
- «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορῶν Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλῆς..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετὰφρασίς Ι. Καρασσούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)
- «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]
- «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
- «Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 (3,30)
- «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]
- «Αἱ Ἑθθαῖ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασίς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 (2,20)
- «Μπουμπουλίνα—Ἀρχάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]
- «Ἡ Πλωτὴ Πίλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1 (1,20)
- «Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
- «Ὁ Γουζάλτης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ἀθροισμα τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
- «Ἑλληνικὰ Σκηνὰ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
- «Ἡ Ναξὶς Μαρῖάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
- «Περιουσία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)
- «Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ.8 (9)
- «Αἱ Τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετὰφρασίς Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
- «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
- «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)
- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάστα, δραχ. 1,50 (1,60).